Ἀξιότιμε Καθηγητά!

Κύριε Κύριε Γεώργιε Λαμπάκη χαῖρε

Εἰς Ἀθήνας

Τῇ 21. ἢ Μαρτίου 1907. Δεϊρμενθίᾳ

Τὴν Σεβαστήν μοι Ἐπιστωλὴν Σας ἔλαβον σημιομένην εἰς τὰς 23. Φεβρουαρίου, ὡς ἣν Σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορεῖαν Ὅπως σὰς ἀπαντίσω, διότι εὑρισκόμην ἐν μέσῳ φλογερᾶς ἀσθενείας, καὶ μόλις συνῆλθον σπεύδω ὅπως Σὰς ἀπαντίσω. Αἱ γλυκῖτερον τοῦ νέκταρος λόγοισας νομίζω ὅτι μοι ἔδωσαν τὴν ἀνάρωσῆν μου, Σὰς εὐχαριστῶ πολλῆ. Ἐπιδὴ μοι εἴπατε ὅτι πρόκιτε νὰ διμοσιεύσατε τὰ ἔδω πολλῦ Σὰς παρακαλῶ διανὰ μὴν ἀναφέρετε οὔτε θέσην οὔτε Ὄνωμα διὰ νὰ μὴν ἔχω ἐνοχλίσης - περὶ δὲ τοῦ φύλλουμας ἢν μὲ ἐρότατε διὰ τὸ εὐαγγέλιον εἰς κιρκινθῇ, ὄνωμά ζετε, χα: Μανώλης Πασσιᾶς, καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπήτροπος, Ἰδοὺ Σὰς γράφω καὶ διὰ τὸ Ποίημα ἂν καὶ δὲν εἶνε ἄξιον λόγου

Τῶν Τράλλεων

ἢν μοὶ εἴπατε ὅτι ἐχάθη.

Εἰς τὼν Τράχχεων τὴν θέσην Ἐρημιᾶ
Ἐωκρατῆ,
Ἐχεόδενδρα καὶ δάση καὶ ὠθηνῶν
κεχαδησμοῖ
Ἔναι ξένος διαβένων τὰ Ἐρίωεια εἰδὼν
Καὶ Σφοδρὸς συνεκινήθη ὡρὸς τοὺς φῦ
χους του εἰωῶν
Τοῦτον ἱερὸν ωαθοῦμε ἔνοχοι γενώμεθα
Τὼν προγόνων μας τὰ κόχχα ἐὰν μὴ
σιβώμεθα
Τὰς ὁδοὺς ἀναγνορίζων καὶ τὰς θέσης
τὼν θεάτρων
τὴν σοφὴν ἐφαρμογῆν
Ζητὴ ἐκ τῆς φαντασεῖας τὴν ἀνόρθοσην
νὰ φέρη τὼν κτιρεῖων τὴν γρα
μμὴν
Τὴν ἀκρόωσχην ἀνῆχθε ὑὼ δένδρον τῆς
ἐχχίας ἥστατω καὶ θεορῶν
Ἀντὶ Μοῦσας καὶ ωριτάνοις ἐχχεόδενδρα
καὶ δάση ἔβχεωε καὶ ἀωορῶν
Ἔφνης δὲ πτηνὸν ωροσῆχθε εἰς τὸν κχάδον
τῆς ἐχχίας ἐωὶ κεφαχῆς αὐτοῦ
Ἐμωαθέστατα νὰ χάχη ωρὸς τοὺς παῖδας
τὼν ἐχχήνων φέρον τὴν φωνὴν
αὐτοῦ

ὦ ὡραῖα μου κοινώτης τοῦ Σμυρνοῦ
αἰδηνίου
ἔνα ἐθνικὸν συμφέρον μίαν εἴδισιν
Σᾶς δίδαν
εἶνε ἔβδομος αἰῶνας ποὺ μ' ἐπιγήγοσαν
πικρὸς
μὲ κατέριγαν στὰ σκότη ἀσπλαχνοι
τόσον σκληρὸς
τ' ὀνωμάμου Λισμονῆθη δὲν φροντίζουν
νὰ μ' εὐροῦν
Ἡλιοῦπολιν μὲ κράζουν ἀλλ' ἀντάλλων
τραγουδοῦν
δῆτε τὰς ἐπιγραφὰς μου τὰ ὡραῖα
ἀγάλματά μου
Πῶς οἱ ξένοι τ' ἀγοράζουν καὶ γυμνόνουν
τὰ πλευράμου
ὦ ἀπόγονοι ἐδικῆμου καὶ κάτοικοι τῆς
αὐλῆς μου
Παύσασθε νὰ μὲ φονῆτε μεσαιωνικὰς φωνὰς
Τράλλεις νὰ μ' ἀποκαλῆτε τ' ὄνωμά μου
σιζητῆτε
Πρὸς ἐνθήμισιν τῶν πρόνων καὶ χαμπρῶν
Προγόνων Σας.

Τὰς ἐντιώσεις ἣν ἔχαβον φυγατέ μοι ἀπὸ ἔφε
σον ἕως τράχλεων ἣν Δὰς συνόδευσα εἶνε
ὑγίστης ἀξεῖας, Ἡ μυγιτίχια τῶν λόγων Δας
τὰς φυγοσοφικὰς παραδώσεις τὸ εὐτράπεζον
τῶν συνδιαλέξεων καὶ προπάντων τὴν κατε
δάμασην τοῦ ἐγωϊσμοῦ τοῦ Αὐστριακοῦ
καθηγιτοῦ τῶν ἀνασκαφῶν, μοὶ ἐνεποίησαν
βαθυτάτας ἐντυπώσεις διὰ νὰ τὰ ἐξιστορίσω
χριάζωμε δυνάμεις ἀλλ' ἀδυνατῶ ἕνεκα τῆς
ἀσθενείας μου. Εἰκιδὰ ὡς Μέγος Δυνεργὸν
τῆς χριστιανικῆς ἀρχεογρικῆς ἑτειρίας
ἐὰν θέλομε νὰ στίλομε κάτι τι διὰ τὸ Μου
σεῖον τίνα τρόπον πρέπει νὰ τὸ Δτίλομε; διὰ
τοῦ ἀξιοτίμου καὶ κοινοῦμας φύλλου Κυρίου
Π. Φοντρίερ; ἢ διὰ ἄλλου μέσου ὁδιγήσα
τέμοι παρακαλῶ.

Δὰς ἀσπάζομε ἀπὸ καρδείας

Ὁ εὐπιθὴς ὑμέτερος

Κωνσταντίνος Τ. Βαθούσης

Ποίημα τράχεων

εἰς τῶν τράχεων τὴν θέσιν ἐρημιά
ἐπικρατεῖ.
ἐλαιόδενδρα καὶ δάσεις καὶ ὠτηνῶν
πελαδισμοί.
ἕνας ξένος διαβαίνων τὰ ἐρίωνα
ἰδών:
καὶ σφοδρὸς συνεκινήθη πρὸς
τοὺς φίλους του κυνῶν.
τόπον θερὸν πατοῦμεν ἔνοχοι
γενόμεθα:
τῶν προγόνων μας τὰ κῶλα ἐπι
μισευόμεθα
τὰς ὁδοὺς ἀναγνωρίζων καὶ τὰς
θέσεις τῶν θεάτρων
τὴν σοφὴν ἐφαρμογὴν ζητεῖ
ἐκ τῆς φαντασίας τὴν ἀνόρθο-
σιν νὰ φέρει τῶν κτερίων τὴν
γραμήν.
τὴν Ἀκρόπολιν ἀνήλθε ὑπὸ
δένδρον τῆς ἐλαίας.
ἵστατο καὶ θεορῶν ἀντιμοῦ-
σας καὶ πρυτάνεις ~~[illegible]~~
ἐλαιόδενδρα καὶ δάσεις

ἔβλεπε καὶ θεωρῶν. ἀπορῶν.
αἴφνης δὲ ὠτηνὸν προσῆλθε
εἰς τὸν πλάδον τῆς ἐλαίας καὶ με
φαλῆς αὐτοῦ.
ἐμπαθέστατα νὰ γάλλει. πρὸς
τοὺς παῖδας τῶν ἐλλήνων φέρων
τὴν φωνὴν αὐτοῦ.
ὦ ὡραίαμου κοινότης τοῦ σε-
μνοῦ Αἰδινίου.
ἕνα ἐθνικὸν συμφέρον μίαν
εἴδεσιν σας δίδω.
εἶνε ἑβδομος αἰῶνας ποῦ
μὲ πλήγωσαν πικρῶς.
μὲ κατ' ἐρριψαν σ' τὰ σκότει
ἄσπλαχνοι τόσον σκληρῶς.
τ' ὄνομά μου λεισμονίθη
δὲν φροντίζουν νὰ με βροῦν.
Ἡ λιούπολιν με κράζου αλλ' ἂν
τὰ λλαντραγωδοῦν.
δί τε τὰς ἐπιγραφάς μου τὰ
ὡραῖα γαλματά μου.
πόσοι ξένοι τ' ἀγοράζουν
καὶ γυμνόνουν τὰ πλευρά
μου.

ὡς ἀνόγονοι ἐδικήμου καὶ κά-
τοικοι τῆς αὐξήσμου.
παύσασθε ναμι φωνεῖτε
μεσαιωνικὰς φωνάς.
τράξεις ναμ' ἀνοκαζεῖται θ' ὄνο-
μου συγκτεῖτε.
ωρος ἐνθύμησιν τῶν πρώτων καὶ
χαμπρῶν προγόνων σας.

καὶ τέχος.

Κωνσταντῖνος Τ. Βαρούσης.

Εἰς Δεϊρμενζίκ